

Ето, презъ такъвъ вѣкъ се ражда Раковски (1821 г.) въ старопланинското войнишко село Котелъ.¹² Неговата пищна природа е пробуждала чувства и легенди за хайдутство—едничкиятъ стражъ на обезправенитѣ. Погледътъ на смѣлитѣ младежи се впивалъ въ обвититѣ съ тайнствена синева висини на Балкана, вслушвайки се, може би, въ нѣкаква си „хайдущка пѣсенъ“ за юнашки подвизи. Нѣкогашното село Котелъ се превръща на богато скотовѣдно и занаятчийско градче, благодарение на предприемчивитѣ и трудолюбиви котленски планинци. Мжжетѣ сж овчари, кехаи, търговци, прѣснати въ чужбина и съ стадата си по просторнитѣ добруджански тучни полета, а женитѣ отдадени въ предене и тъкане на килими и шаеци. Между дребнитѣ съществування стои високо котленското чорбаджийство, враждебно настроено къмъ първитѣ, имайки противоположни на тѣхнитѣ интереси, обществени отношения и права. За тѣхъ Раковски пише: „Котленскитѣ грекомани старейшини отъ нѣколко години заели бѣха немилостиво подъ кракъ беднитѣ сиромаси, жители котленски и ги тъпчеха и товаряха съ даноци чрѣзвичайни. Освоили бѣха симони-